

SPOMINI NA ŠROP BILEĆA

pitomac 54. klase od 11.3.1977 do 13.10. 1977

vodnik stažist od 14.10.1977 do 2.6.1978

IX. DEL

Sobota, 1. april 1978

Delovna sobota. Po jutranji telovadbi sem vod zapeljal na poligon, kjer smo utrjevali znanje iz N.G.

Poudarek je bil na Metodiki dela in izdajanju povelja. Končni izpiti se hitro približujejo. Tukaj je bil tudi angleški oklepnik Stuart 2. Zavlekel sem se v notranjost in se igral z vrtenjem kupole in topa.

Popoldan ob šestih sem šel v kino dvorano na ogled filma „Klopka za generala“. Ob osmih pa še v mesto, kjer sem s kolegi vodniki ostal do enajstih zvečer.

Nedelja, 2. april 1978

Vstajanje ob šestih in stepanje odej pred našo stavbo in na ploščadi. Po zajtrku sem vod nagnal v učilnico, sam pa sem se v spalnici zavlekel pod zadnjo posteljo v vrsti in zadremal. Od vrat se te pozicije ni videlo. Moj prijatelj vodnik Zorko me je iskal v učilnici, v kantini, a mene nikjer. Je takoj vedel koliko je ura. Prišel je na vrata spalnice, se pripognil in videl „medveda“ v brlogu. Spravil me je izpod postelje in pregovori, da greva v mesto. Ura je bila nekaj minut čez deveto zjutraj. V mestu sva iskala Slovenca Debeljaka in Kladnika, vendar od njiju nobene sledi. Nazadnje sva šla v dom JLA, kjer sva zmazala kosilo, se dobro odžejala in ob štirih popoldne prišla v kasarno. Po večerji sem šel gledati film „Ob koncu tedna“.

Ponedeljek, 3. april 1978

Dan je bil oblačen in občasno je deževalo. Dopoldan je pouk potekal po razporedu. Narava se zelo hitro prebuja, vendar se to zelenje bolj porazgubi v tem hercegovskem krasu. Popoldan sem pitomce odpeljal v kino dvorano na ogled „nastavnih filmov“. Scenarij iz generacije v generacijo vedno enak. Vojska pride, luči se ugasnejo, vojska spi. Naša kino dvorana ima neverjetno magično moč za spanje. Nadaljevali smo z učnimi urami do večerje.

Torek, 4. april 1978

Zjutraj sem predal „raport“ komandirju voda. Po jutranji „smotri“ sem odpeljal

vod v kino dvorano, kjer so imeli pouk. Jaz sem sedel nekje zadaj in bral neko revijo. Pouk smo nadaljevali v učilnici. Popoldan sem bil prisoten na učnih urah in dan je pri koncu.

Sreda, 5. april 1978

Jutranja telovadba, na kateri pa nisem bil, ker sem moral iz skladišča dvigniti materialno zagotovitev za usposabljanje nas vodnikov. Vreme je bilo aprilsko, občasno je padal dež. Po kosilu malo počitka. Za učne ure sem vod velikodušno predal Haretu in mu s tem dejanjem onemogočil izhod v mesto. Ustavil sem se v domu JNA in tukaj sem z našim četnim starešino aktivnim starejšim vodnikom Husićem in vodnikom Kuničem ostal do desetih. Ob povratku v kasarno sem se skregal s dežurnim šole, kapetanom Sadikovičem. Ne vem ali me je hotel sam o prestrašiti, ali je mislil resno, namreč hotel me je strpati v „čtvorko“, to je v zapor. Zakaj zapor, če sem vse naredil po P.S. Pravočasno sem bil v vojašnici, pozdravil sem ga ob prihodu, nisem bil vinjen, res še danes ne vem vzroka. To je ta kapetan, ki predava N.N.G. In me ima najraje poleg sebe na poligonu. Naš predavatelj F.V. Latinović Lazar – Lala je prišel iz rednega dopusta.

Četrtek, 6. april 1978

Vreme je še vedno aprilsko, dež-sonce. Pouk poteka po razporedu. Popoldan smo imeli vodniki kopanje. Vegetacija se zaradi hladnega vremena počasi prebuja. Popoldan od štirih naprej učne ure.

Petek, 7. april 1978

Pouk smo pričeli na temo „Vojna mobilizacija“. Nato smo se vodniki spravili v športno dvorano, kjer smo imeli proste športne aktivnosti. Vedno se nekdo najde, da pokaže nekaj izvirnega, svojega in se s tem postavlja pred drugimi. Enega od vodnikov, ne vem iz katere čete je bil, smo klicali Mao Ce Tung zaradi močnega telesa. Pri neki svoji akrobaciji je vodnika Zorka po nerodnosti zadel s telesom, da se je ta krvav sesipal v kot. Popoldan nič posebnega. Pitomci 56. klase (naši) in pitomci 57. klase iz 1. bataljona se med seboj obdelujejo, katera klasa bo šla za 1. maj domov. Naša je že bila doma za 29. november.

Sobota, 8. april 1978

Celo noč je lilo kot iz škafa in ni prenehalo do opoldne. Ves dopoldan smo se tiščali v učilnici. To nam je edino pribežališče. Ta deževni dopoldan se nikamor ne premakne. Po kosilu nas je nekatere kar potegnilo na spanje. Nekateri pitomci so v mestu že od včeraj popoldne, ker imajo obiske. Zvečer sem jo za kakšno uro mahnil še v mesto. Iskal sem mojega pitomca Žarka iz Celja, ki mi je naročil, da ko pridem v mesto ga naj poiščem v enem izmed lokalov. Imel je obisk. Nisem ga našel, ampak sem šel z dvema vodnikoma v hotel. V kasarno sem prišel ob pol dvanajstih ponoči. Vodnik Gašić iz 4. voda, ki je bil dežurni čete mi je povedal, da se je pitomac Tavčar iz naše čete stolkel s pitomci iz 1. bataljona. Kako se bo situacija razpletla ne vem. Vse to je posledica

medsebojnega kreganja zaradi 1. maja. Do konca vojaškega roka imam še 53 dni.

Nedelja, 9. april 1978

Da zapolnimo nedeljo z delom, si je nekdo izmislil športno tekmovanje med četami. Glavni adut je bil kros na 2000 m. Nisem imel želje, da bi se z vodom peganjal na krosu, vendar me je naš komandir voda nagnal na kros. Dobro, sledi maščevanje in sem tekel počasi kolikor se je dalo. Čas sem našemu vodu nabil, da je bil predzadnji v četi. Kljub temu je naša četa v krosu zmagala in komandir čete je bil zelo ponosen na dosežek. Po končani aktivnostih sem odšel v mesto in ko sem obdelal naše točke, sem šel v kasarno.

Ponedeljek, 10. april 1978

Deževno vreme, zato smo pouk zopet prilagodili na predmete, ki so se lahko izvajali v učilnici ali pod nadstrešnico. Popoldan prisoten na učnih urah. Danes je bil izdan ukaz, da se slečejo šinjeli. Mislim, da ga več ne bom nikoli oblekel.

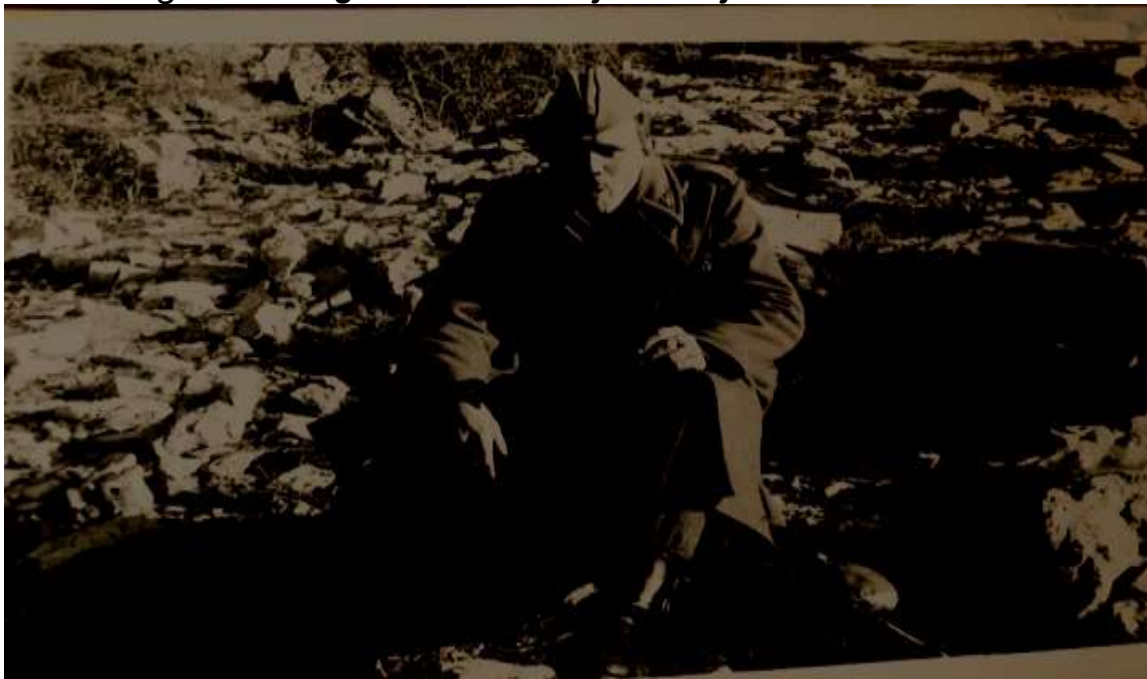
Torek, 11. april 1978

Dopoldan je hitro minil ker je bilo že zjutraj kar veliko dinamike v pripravah na šolsko streljanje z MB 82 mm. Spet je bilo vse na mojih ramenih. Ne vem zakaj sem jaz tista mula, ki vleče ta voz. Na strelišču sem bil seveda zopet glavni na ognjeni liniji. Pri šolskem streljanju se strelja z „metkiči“, ki ob dotiku s podlago počijo z nekoliko dima, da se vidi zadetek in s tem je omogočena tudi korekcija ognja. Popoldan smo odšli do vasi Torić, ki se nahaja iznad kasarne. Tukaj smo bili na vaji do sedmih zvečer. V četi je bila neka „razturka“, kjer so dobro „preluftali“ četo. Posledica tega je bilo to, da so se po večerji pričele delovne točke, ki so trajale do enajstih zvečer. Vse živo je delalo kot eno veliko mravljišče. Do konca vojaškega roka imam še 50 dni.

Sreda, 12. april 1978

Vreme odlično. Po jutranji telovadbi smo odšli na „smotro“ in nato je bil komandantski pregled enot, prostorov, oborožitve in opreme. Pri orožju smo jo kar dobro zvozili čez, razen pri nekaterih posameznikih, kjer so se našle napake predvsem čistoče orožja. Po glavnem odmoru (malici) smo se povzpeli na Zlatište, kjer smo imeli vaje iz T.O. Bil sem ocenjevalec in delil ocene, kot sem jih jaz dobival v času šolanja. Popoldan sem zaspal malo dlje, kot je bilo dovoljeno. Moral bi biti v učilnici z vodom, čeprav je vod prevzel vodnik Hari. Tako sem se zbudil ob šestih, ravno, ko je prišel v naše prostore poročnik Karlica iz druge čete. Klicali smo ga „Lepi“, ker je bil zaverovan sam v sebe. Nekaj je začel slepomišiti, vendar sem mu vrgel na dan razlog mojega spanja, pa je šel s pripombo, da bom že odgovarjal. Ob sedmih sem odšel v mesto in se ustavil v domu JNA, kjer sem si naročil pijačo je prišel vodnik iz četrtega voda. Vedel sem da nima denarja, zato sem mu plačal pivo. Imel je svoje izmišljene zgodbe podprte z debelimi lažmi. Fant je imel probleme z alkoholom. V kasarno prišel ob osmih in odšel na večerjo. Ob devetih sem odšel v kino

dvorano na ogled češkega filma " Odšel je z dežjem."

Avtor v času malice na Zlatitštu.

Četrtek, 13. april 1978

Jutranja telovadba in „smotra“. Dan pust in deževen. Naši pitomci polagajo izpit iz predmeta JU. Ker nimam kaj početi v zadnji klopi berem časopis. Ob enih popoldne sem sprejel dolžnost dežurnega v bataljonu. Dežurstvo je potekalo normalno. Popoldan kopanje in malo več dela. Dežurni šole mi je Pero Letilica. Na počitek sem šel šele ob enih ponoči, ker imam za pomočnika nekega štorastega vodnika iz druge čete.

Petek, 14. april 1978

Nadaljeval sem z dežurstvom, ki pa ni bilo nič posebnega. Malo sem šel naokrog po kasarni, pogledal do kantine in ob enih predal dežurstvo vodniku Lučiću. Prišla je pošta od doma. Po kosilu počitek, nato v učilnici s pitomci in po večerji smo v učilnici na sarajevski TV gledali film „Ženska policaj“.

Sobota 15. april 1978

Dan pust in deževen, zato ni bilo niti jutranje telovadbe niti „smotre“. Vdrili smo v učilnici, pa ti pride kapetan za N.G. Vasilij in nas odpelje pod nadstrešnico na usposabljanje z MM 82 mm. Vzel je samo izbrane pitomce, ki so sestavljali moštvo pri MM in seveda brez mene ne more nikamor. Ob desetih, ko smo imeli veliki odmor in bili v učilnici, je čez vrata stopil načelnik šole polkovnik Popović. Jaz sem sedel za katedrom in bral strip „Alan Ford“. Malo mi je postalo vroče, vendar se ni zgodilo nič. Vodnik stažist, pa bere „šund literaturo“ in to pred pitomci. A ravno ti moji pitomci so mi dali strip. Polkovniku sem odstopil stol in celo uro je pravil razne dogodivščine in držal poučne levite. Bil neverjetno dobre volje, čisto nasprotje njegovega vsak dana. Danes mi je bil to prvi kontakt z načelnikom. Po kosilu sem se spravil v pisarno komandanta

bataljona in na pisalni stroj pisal domov pismo. Po sedmi uri sem moral še iti v mesto, da sem bil na povratku v kasarno kar moker, ker je zopet deževalo. Bilo mi je treba tega, namesto da bi bil v kasarni na suhem. Kaj pa sem videl v mestu, nič, samo denar sem trošil.

Nedelja, 16. april 1978

Še en dan, ki smo ga težko pretolkli. Deževno in pusto. Do kosila se je dopoldan vlekel kot lena reka po širni planjavi. Po kosilu sem se spravil na počitek. Do večerje smo se še potepali po četi, urejali drobne stvari in se pripravljali za jutri, ko je nov delovni dan. Nekateri smo v učilnici gledali po večerji še nadaljevanko „Konec tedna.“

Ponedeljek, 17. april 1978

Dežja ni, ampak je zelo oblačno in turobno. Takoj po zajtrku je odšla skupina pitomcev, ki tvori posadke pri MM v Osoje na priprave za izvedbo komandirskega streljanja z MM. Ostali smo tam prišli peš čez strelišče in Šuhurovo mahalo (6 km). Streljanje je bilo izvedeno vzorčno z zelo natančnimi zadetki. Kapetan Vasilij je od veselja kar poskakoval in ko je padla mina v cilj dodal pripombo: „Tačno u šerpu.“ Popoldan nam tudi ni bilo dolg čas, kajti imeli smo nočno vajo iz N.G., ki jo je vodil zopet Vasilij. Poslal me je za markiranta, da se nisem preveč dolgočasil. Zvečer smo bili kar utrujeni.

Torek, 18. april 1978

Cel dopoldan suhoparne ure učenja. Preberem vse kar je dosegljivo. Pitomce je ujela prvomajska psihoza in utrujenost od ugibanja, katera klasa bo šla domov, če bo šla. Namesto učenja posamezniki dremajo, eni zaspijo. Ukrep je ta, da jih pošljem za kakšno minuto na svež zrak in na umivanje z mrzlo vodo. Enako se je dogajalo z nami. Ob štirih popoldan smo šli v rajon sela Torić na T.O. Danes je neverjetno mrzlo, a „šinjelov“ nimamo več, zato mraz grize do kosti. Tema usposabljanja je bila „Vloga diverzantskih skupin“. Ko je padla noč sem izgubil stik s svojo diverzantsko skupino. Pri podajanju ukaza jim je bilo vse jasno, nobenega vprašanja, sedaj so se pa izgubili. Tukaj je teren še posebno težek in neprehoden z nizkim grmičevjem. Skupino sem končno našel. Zašli so v nekakšne ograje z bodečo žico in trgali maskirne obleke. Kako bomo to zagovarjali ne vem. Naj se zmeni komandir voda, ker ne zna poiskati boljšega terena. Takoj po večerji sem odšel na počitek, ker sem imel že drugi dan nočno vajo.

Sreda, 19. april 1978

Jutro sveže in delno oblačno. Sonce je prišlo izza Hadžibegovega brda. Tega sončnega vzhoda se na začetku, ko sem prišel v Bilečo nisem mogel privaditi. Dopoldan je pouk potek v učilnici. Popoldan od petih zopet v učilnici, Hari je odšel v mesto. Kar naprej jih moram krotiti, ker bi počeli vse drugo, samo učili se ne bi, a izpiti so pred vrati. Zadnjič niso bili pri polaganju izpita nič kaj prepričljivi. Povprečje ocen je bilo samo dobro.

Četrtek, 20. april 1978

Takoj po jutranji telovadbi smo odšli v Podosoje na priprave za izvedbo oddelčnega bojnega streljanja. Vreme oblačno, vendar toplo. Ob desetih je sonce kar pritisnilo. Pitomce sem dobro razgibal. Tisoč metrov zaleganja, „puzanja“ in jurišev. Dobro smo bili zadihani in preznojeni. Za povratek v kasarno so nam poslali kamion. Sedaj se več ne vozim v kesonu s PM, ampak imam pravico do sedeža v kabini. Veliko sem napredoval po enajstih mesecih Bileće. Sledile so učne ure in P. P.

Petek, 21. april 1978

Danes polagajo pitomci izpit iz predmeta B.O. , ki se je zaključil ob dvanajstih. Iz skladišča sem moral dvigniti materialno zagotovitev za izdelavo žičnih ovir. Popoldan je bilo kopanje in delovne točke, kar je že stalnica.

Sobota, 22. april 1978

Dopoldan učne ure pod nadstrešnico, kjer se je izvajalo utrjevanje snovi iz oborožitve. Med 1. in 2. bataljonom se je na igrišču z lešem odvijala nogometna tekma. Danes je tam glavna pista za postroj enot. Na „Vojvodini“ se tudi odvijajo nogometna tekma s ciljem športa v prostem času. Vojvodina smo imenovali manjšo uvalo levo od Radojkine kuće. Zakaj je ta uvala dobila to ime? Zato, ker je bila lepo ravna kot Vojvodina. Danes je zapuščena in obrasla z grmovjem in naseljena s poskoki. Med tednom me je komandir čete poklical v pisarno in mi dejal: „Vajdetiču, na strelištu češ sa pitomcima izraditi žičanu prepraku u dužini 30 m u subotu posle podne“. Lahko sem odgovoril samo razumem. Izvršil sem ogled terena, naredil skico ovire, izbral ekipo mojih pitomcev in pripravil materialno zagotovitev z orodjem.

Ob treh popoldan smo odšli na strelišče in do šestih postavili oviro s predpostavko, da je prehod izdelan. Po izvršeni nalogi sem odšel v mesto. Nazadnje sem se ustavil še v hotelu, kjer so se ga vojaki iz MNČ (mešane nastanitvene čete) dobro navlekli. Komandir te čete kapetan Marković je šel po njih s patroljo in kombijem. Preden sem šel na počitek, sem izvedel še telovadbo.

Nedelja 23. april 1978

Ob osmih zjutraj se je pričelo športno tekmovanje med bataljonoma. Bil sem kapetan strelske ekipe in naredil 87 krogov od 100 možnih. Za 60 krogov smo premagali 1. bataljon. Nato sem šel gledati kros. Zmagal je 1. bataljon, vendar je bilo okrog rezultata pri sodniški mizi precej vroče. Po večerji sem se podal še v mesto do doma JNA po cigarete in na mrzlo pivo. V kasarni sem gledal nadaljevanko „Konec tedna.“ Na počitek odšel šele ob pol dvanajstih in v spanju udaril z roko našega predavatelja za F.V. vodnika Latinovića po glavi. Vrag si ga vedi kaj sem sanjal. Zjutraj se mi je takoj pritožil.

Levo avtor, desno moj pitomac Cimerman Vinko

Ponedeljek 24, april 1978

Jutranja telovadba in nov zagon dela v tem tednu. Poudarek je na pripravah pitomcev na posamezne izpite. V šolo je prišla okrožnica Generalštaba iz Beograda, da se vodniki stažisti, ki to želijo lahko zaposlijo kot aktivni oficirji v JNA. Vodnik iz 4. voda Črnogorec Gašić je navalil na mene, da naj se aktiviram, ker on se je že odločil za vojaško službo. Zakaj je izbral ravno mene ne vem, ker sem po četi spraševal, če je tudi njih novačil, pa sem dobil negativne odgovore. Lepo sem mu razložil, da mi niti na misel ne pride vojaška služba, ker me doma na firmi čaka delovno mesto konstruktorja v razvojnem oddelku. Kar lepo število moje generacije v Bileći je bilo po izobrazbi ekonomski tehnik - brez zaposlitve. V primeru, da si doma iz črnogorskega Žabljaka in nimaš službe, nimaš kaj za premišljati, ker vojska ti da vse. Prijavil se je in pozneje tudi aktiviral. Vsi, ki so bili izbrani po opravljenih postopkih preverjanja, so bili napoteni v Sarajevo na šest mesečno šolanje, preden so dobili čin podporočnika. Pozneje smo takšne oficirje v Slovenski vojski imenovali „kader z reverza“.

Danes je bila glavna tema oddelčno bojno streljanje naše čete. Dvanajst oddelkov se je zvrstilo po vrstnem redu od 1. voda naprej. V „rejonu Lerove kuče“ je bil izhodiščni položaj za izvedbo naloge in tudi rejon razmestitve, od koder smo lahko opazovali delo posameznega oddelka. Tukaj je bila še komisija sestavljena iz komandirja čete, komandirjev vodov in predavateljev N. G. in T.O., ki so bili glavni ocenjevalci. Zopet sem bil jaz na udaru, ker sem moral dva krat poveljevati. Prvi oddelek je bil brez komandirja, ker je vodnik stažist „godišnjak“ odšel domov. Po opravljeni nalogi s prvim oddelkom, sem imel malo predaha, ko je nastopil drugi oddelek in nato sem bil zopet jaz s svojim tretjim oddelkom. Na izhodiščnem položaju je bilo potrebno izdati povelje za napad in nato smo se gibal skozi poligon do ognjene črte na strelišču, kjer se je odpiral ogenj po posameznih ciljeh. Ponavljal sem povelje,

da je potrebno zadeti čim več ciljev in porabiti vso strelivo. Pri prehodu čez žične ovire sta jo najbolj „nasrkala“ puškomitraljezca, ki sta bila na krilih, ker sta imela za preteči najdaljšo pot. Na vrhu strelišča je bil zaključek vaje s pregledom orožja in kratko analizo podrtih ciljev. Zadeli smo vse tarče. Samo pristopil sem k vrsti, je že počilo. Pitomac Struna iz Ljubljane je imel v PAP še en naboj. Malo me je oškropil „šoder“ in delo se je nadaljevalo. Komisija tega ni spregledala in dobili smo minus točke, kot pri smučarskih skokih. Vendar to ni bilo vse. V četi sem moral odgovarjati še na vprašanja komandirja voda in čete, zakaj se je to zgodilo.

Obdobje od torika 25. aprila do nedelje 7. maja 1978

Bliža se konec aprila in vreme ni posebno lepo. Ne vem kaj nas čaka ob tem letnem času na Avtovcu. V prerekanju so zmagali pitomci iz 1. bataljona, ki gre za 1. majske praznike domov. Naši so poklapani in nikakor se jim ne da dopovedati, da so svoj bonus izkoristili za 29. november. V petek, 28. aprila je šla tako 57. klasa domov in z njimi tudi moj krajan vodnik Vučković Peter. V nedeljo sem bil v mestu in ko sem se zvečer vrnil v četo, me je pri dežurni mizi na stopnišču nadrl vodnik Gašić, ki je bil dežurni čete. Ves besen mi je začel dopovedovati, da kaj mislim in naj kaj ukrenem, ker mi bo moj pitomac Aljiti Čani umrl. Mrtvo hladen sem mu odgovoril, da ne bo niti prvi, niti zadnji in da kaj je on kot dežurni ukrenil do sedaj. Nič. V spalnici je javkal, da ga v spodnjem delu trebuha nekaj boli. Ambulanta je zaprta, zdravnika ni in jutri bo šel naprej. Konec zgodbe.

Tako se je tudi zgodilo. Zdravnik je podal svoje ugotovitve in ga poslal naprej in glej ga vrnil se je nazaj v naš vod. Ves vesel in „ozdravljen“ je povedal, da je s šolanjem končal in gre v prekomando v Sarajevo. Ne vem, kaj bi se zgodilo na terenu in na premičnem logorovanju. Na dan odhoda na Avtovac, je moral tudi Aljiti zapustiti četo. Na naši pisti smo bili postrojeni s polno bojno opremo in čeladami na glavi. Vojska, da je jo bilo samo lepo pogledati. Za vhodnimi vrati naše stavbe se je znašla transportna vojaška torba. Naš četni starešina je imel nalogo, da zapečati vrata, vendar je okleval, ker ni vedel čigava je torba. Tedaj pristopi naš komandir čete in vpraša proti nam, čigavo je to. Nekdo iz stroja je bleknil, da je to od Aljitija. Šele sedaj je komandir pobesnel. „Baci to napolje i pečati!“ V tistem trenutku, ko je torba poletela na plan, je počasi prišel od 1. bataljona Aljiti, ker se je šel posloviti od svojih „drugova“. Pobral je torbo in odšel v svojo smer, mi pa v smeh. Po vrnitvi iz Avtovca sem izvedel, da je pisal iz Sarajeva svojim „drugom“ takole: „Kasarna Maršala Tita je mnogo bolja nego u Bileći, jer ima veliki park i puno klupica za odmaranje.“ Te kasarne danes ni več. Med obleganjem Sarajeva je bila požgana.

Za 1. majske praznike so nekateri pitomci iz našega voda dobili obiske in režim je bil znan. Vsako jutro so se morali javiti ob šestih zjutraj dežurnemu šole, potem so bili prosti do naslednjega dne.

V nedeljo 30. aprila sem šel v mesto in ravno, ko sem bil s kolegi v hotelu Trebišnjica, ti pride na vrata naš komandir čete v civilu besen kot ris. Nikoli ga nisem videl v Bileći v bilo katerem lokal. Nekaj bo narobe. Z ostrim pogledom

je prerešetal dvorano in ko me je zagledal je zmagoslavno pristopil k naši mizi. „Vajdetiču, gde su tvoja dvojica pitomaca?“ Moj odgovor je bil jasan in kratek: „Tu u gradu, jer imata posetu.“ Šele sedaj se je razjezil in zasikal kot kobra: „Kakav grad neki. Sa ženama sam jih vidio u civilnom odjelu u Hercegnovem.“ Hercegnovi vemo kje je, v Črni gori ob morju. Naročil mi je naj se poberem v kasarno, ugotovim, če sta prišla in naj bom buden, ker bo ob enajstih on prišel v kasarno. V kasarni ju seveda ni bilo in naši pitomci so vedeli, da se je nekaj zgodilo, ker so bili mirni in tiho kot miški v moki. Ob desetih sem ukazal spanje, sam pa sem čakal komandirja, ki je prišel točno ob uri. Dobil je moje poročilo, da ju ni tukaj. „Rešavat ćemo problem, sutra,“ in je odšel. Eden od pitomcev je bil iz Novega mesta po poklicu novinar, drugi pa iz Beograda po poklicu pravnik. Civilno obleko sta prinesli ženi, ki sta se dobili na dogovorjeni točki po prehodnem dogovoru. Kaj se je zgodilo z njima. Nič. Šolski uspeh je bil odličen in šolanje skoraj končano. Za kazen sta dobila prekomando v najslabših kasarnah.

Se nadaljuje....